

generation af kommuneplaner foreligger for hele landet senest i 1993.

Det grundlæggende i kommuneplanlægningen er beslutningerne om den fremtidige arealanvendelse og bebyggelse. Denne fysiske del indgår i alle kommuneplaner. Kommunerne anvender imidlertid i stigende omfang planerne i en meget bredere betydning, hvor målsætningerne for f.eks. erhvervsudviklingen, miljøbeskyttelsen, ældrepolitikken og meget andet samordnes med planlægningen inden for de enkelte kommunale forvaltningsområder og budgetlægningen.

Kommuneplanerne får herved også karakter af strategiplaner for de områder, som kommunalbestyrelserne prioriterer politisk højt. I de nærmeste år forventes det, at kommuneplanarbejdet vil koncentrere sig om emner som erhvervsudvikling, trafik samt bolig- og byforbedring.

Lokalplanen, som i sin tid afløste en lang række forskellige detailplantyper, er nu et indarbejdet og akcepteret instrument i den kommunale planlægning. Der er gennemført ca. 15.000 lokalplaner siden kommuneplanlovens ikrafttrædelse i 1977.

By- og landzonelovens principper om regulering af byggeri, udstykning osv. i landzone er i dag generelt akcepteret.

Det samme gælder de principper om offentlighed, rammestyring og decentralisering, som blev udmøntet med planlovene, og som i dag er vel indarbejdet i den kommunale og amtskommunale planlægning og administration.

På denne baggrund er det rimeligt at konkludere, at planlovsreformen er ført igennem i overensstemmelse med de målsætninger, som lå til grund for reformen.

De kommende års regionale og kommunale planlægning vil i højere grad bestå i vedligeholdelse og ajourføring af plangrundlaget og planlægning for særlige emner og temaer. Derimod vil der kun i begrænset omfang blive tale om tilvejebringelse af helt nye samlede planer.

Både lovenes stykvisse tilblivelse over en årrække og forventningerne om det fremtidige planlægningsarbejdes karakter tilsiger således den modernisering og ajourføring af regelværket, som er et af hovedformålene med det foreliggende lovforslag.

På baggrund af de forløbne 10-15 års erfaringer med planlægningsarbejdet indeholder lovforslaget tillige en videreudvikling af reglerne om decentralisering, rammestyring og borgerdeltagelse i planlægningen.

Lovforslagets hovedindhold

En lov

- Dette lovforslag sammenfatter og forenkler 5 love:
- by- og landzoneloven,
 - lov om lands- og regionplanlægning,
 - lov om kommuneplanlægning,
 - lov om ekspropriation til byudvikling og
 - kapitel 2 i lov om sommerhuse og camping m.v.
- Samtidig foreslås 2 love ophævet:
- lov om tilbudspligt og
 - lov om parcellsalg.

Landsplanlægningen

Lovforslaget opretholder lands- og regionplanlovens bestemmelser om landsplanlægningen. Ministerens beføjelser over for den decentrale planlægning foreslås dog udvidet, og de årlige landsplanredegørelser til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg foreslås afløst af en redegørelse, når der har været nyvalg til Folketinget. Endelig foreslås det, at ministeren skal kunne støtte forsøg og udviklingsprojekter til fremme af lovens formål.

Landsplanbestemmelserne har således fortsat karakter af formelle regler og rammer, der inden for lovens formål kan udfyldes i overensstemmelse med skiftende tiders behov og politiske vurdering.

Efter lovens formålsbestemmelse skal planlægningen være et redskab i arbejdet for at sikre en bæredygtig udvikling. Den helhedsvurdering, der karakteriserer den sammenfattende fysiske planlægning fremfor planlægningen inden for enkeltområder, får dermed øget betydning.

Som det nærmere er omtalt i landsplanredegørelsen 1988 vil gennemførelsen af større, statslige projekter fortsat kræve, at der fastsættes arealreservationer og andre reguleringer i den regionale og kommunale planlægning. Staten må gennem landsplanlægningen kunne sikre, at denne planlægning gennemføres til tiden og med det nødvendige indhold.

Decentraliseringen af planlægningsopgaverne må afbalanceres med nogle statslige indgrebsmuligheder, som kan anvendes, når overordnede interesser skal sikres. Erfaringerne har vist, at der er behov for, at staten kan gribe ind i sager om lokalisering af samfunds nødvendige projekter, som de lokale myndigheder ikke vil eller kan løse.

Forslaget indeholder derfor hjemmel for miljøministeren til at pålægge de kommunale myndigheder at tilvejebringe en plan eller selv overtage amtsråds og kommunalbestyrelses beføjelser efter loven. Dette indebærer, at landsplandirektiver m.v. kan blive direkte bindende for planlægningen på alle niveauer. De nævnte påbuds- og indkaldebeføjelser skal kun anvendes i de undtagelsestilfælde, hvor overordnede interesser gør det nødvendigt at bryde lovens almindelige opgavefordeling.